

KAPITOLA ČTVRTÁ

PŘIJÍMACÍ RITUÁL

CESTOU DO ŠKOLY JSEM POTKAL TECKERTOVOU. „Tak co? Dneska nebudou žádný vějíře?“

Teckertka se sice zatvářila, že v mé přítomnosti jí čerstvý vzduch chybí, ale nějak slovně provokovat, to se už neodvážila.

Napadla mě ďábelská lest.

„Nechceš vzít tašku?“ řekl jsem galantně. „Je jistě těžká.“

„To je,“ polkla Teckertka. „Ale myslíš to vážně, nebo mi chceš do ní nacpat chciplou myš?“

„Dovol,“ ohradil jsem se a ve stylu Davida Copperfielda jí předvedl prázdné ruce.

A když říkám, že to bylo ve stylu toho světoznámého kouzelníka, tak tím chci říct, že moje levá ruka, do které jsem uchopil tašku Teckertové, tak úplně prázdná zase nebyla. Mezi prsteníkem a ukazováčkem jsem skrýval jednu z Mirkových boučáků kuliček.

Tu jsem pak nenápadně upustil Teckertové do tašky.

„Kde se v tobě najednou vzala ta galantnost?“ pípala nedůvěřivě Teckertka.

„To není náhodou,“ zavrtěl jsem hlavou. „Víš, kluci se někdy nedovedou vyjádřit.“

„A ty by ses chtěl vyjádřit?!“ zalapala Teckertka po dechu.

Vypadala úplně stejně jako teta Hermína chvíli předtím, než jí vyletěly zuby.

„Tady ne,“ řekl jsem rychle a ukázal na školní budovu. „Ale snad bude ještě příležitost.“

„Dám ti ji,“ slíbila velkomyslně Teckertová.

Chybělo pár minut do zvonění, takže jsem ještě všechno stačil povědět Mirkovi.

„To seš teda frajer,“ řekl uznale Mirek. „Neměl bych se pokusit o něco podobnýho s taškou Palhounový?“

„To bys byl taky frajer,“ povzbudil jsem ho.

Mirkův čas nadešel o velké přestávce. Nabídl Palhounové, že si s ní vymění svačinu.

„Spolkla to i s navijákem,“ liboval si. „Tu bouchací kuličku jsem vtlačil mezi dva chleby s máslem.“

„No jo,“ řekl jsem ustaraně. „Ale co když se zakousne a vyletěj jí zuby?“

Vzpomněl jsem si na Hermínu.

„Klid,“ řekl Mirek. „Nic se stát nemůže. Palhounka mi zamilovaně řekla, že si tu mou svačinu nechá na památku.“

„Takže teď by to jen chtělo, aby ty dvě svejma taškama třískly.“

„Ale jak to chceš provést?“ řekl Mirek nedůvěřivě.

„Co kdybysme do akce zapojili taky Bohouška?“

„Jak?“

PŘIJÍMACÍ RITUÁL

„Vsadíme se s ním!“

„Jako že holkám třeba taškama neřízne o zem?“

„Přesně tak.“

„Hele, Boříku, ale ono by to vlastně chtělo říznout jednou taškou o druhou. Ty výbuchy by měly padnout skoro současně, protože jak padne jenom jeden, tak je jasný, že v tom máme prsty, a ta druhá z holek si už dá pozor.“

Někdy se Mirek sice nesnesitelně vytahuje, ale jindy zase uvažuje docela rozumně.

„Do konce dnešního vyučování je ještě času dost,“ mávl jsem rukou. „Určitě na něco přijdeme.“

Další hodinu jsme měli mít suplování, protože paní učitelka Pružinová, zvaná Pružina, náhle onemocněla s horními cestami dýchacími, čili měla chřipku.

Sázeli jsme se, kdo přijde suplovat, já osobně jsem doufal, že by to mohl být Tužítko, tedy tělocvikář Potužil, avšak zklamal jsem se.

Toho člověka přivedl do třídy osobně pan ředitel a vůbec jsme ho neznali. Vzápětí se ukázalo, že jsme ho ani znát nemohli. Byl totiž od kriminálky a představil se nám jako kapitán Skovajsa.

I když Skovajsa je spíš jméno pro lupiče než pro četníka, tak kapitán se zabýval závažnou trestnou činností, před kterou se nás rozhodl varovat.

„Tak kdopak z vás už někdy kradl?“ otázel se nás laskavě.

Snažili jsme se ho ujistit, že nikdo, avšak Skovajsa se jen shovívavě usmál. „Nic se mi nesnažte namluvit. Takoví andílci zase

*Tak kdopak z vás
už někdy kradl?*

nejste. Začíná to svačinou, propisovačkou a pokračuje to třeba opisováním. Ano, opisování je taky krádež, protože je to loupež duševního bohatství vašeho spolužáka.“

To mě teda dorazilo. Když jsem třeba někdy opisoval od Čendy, tak mě nikdy nenapadlo, že se vloupávám do jeho duševního bohatství.

Jenže někdy zase Čenda odepisoval ode mě. Takže jako duševní lupiči jsme si byli kvit.

„Prostě ve škole to začíná,“ řekl kapitán Skovajsa, „a v praktickém životě pak končí. Dokonce na to máme zpracovaný takový výzkum. Z něj se dá už teď, z vašich školních prohrěšků, odvodit, co z vás jednou bude.“

„Například já,“ přihlásil se Aleš. „Dejme tomu, že občas někomu líznu svačinu. Co ze mě bude?“

PŘIJÍMACÍ RITUÁL

Kapitán se na Aleše zkoumavě zadíval. „Podle tvé postavy bych soudil, že skutečně kradeš svačiny, a to nejen občas, ale celkem pravidelně. Takže ty jseš rozený recidivista. Tvou budoucnost vidím černě.“

„A co já?“ řekl drze Mirek. „Já nekradu ani svačiny, ani propi-sovačky.“

„A ještě ke všemu určitě lžeš,“ dodal kapitán. „Taky dopadneš špatně.“

Začali se hlásit další spolužáci a spolužákyně. Ne každý den má člověk příležitost konzultovat svou budoucnost s takovým kriminalistickým expertem, jako byl kapitán Skovajsa.

Takže nám ta suplovací hodina docela příjemně utekla. Její druhou půlku jsem už prakticky nevnímal. Promýšlel jsem totiž ten ďábelský plán, jak ztrestat holky. Ještě než stačilo zazvonit, tak jsem na to konečně přišel.

Hodně tajemně jsem to o přestávce začal hučet do Mirkova ucha.

Plán byl jednoduchý, ale já tu tajemnost schválně přeháněl, abych přilákal Bohouškovu pozornost.

Jednou z povinností našeho třídního šplhouna, kterou si ovšem sám uložil, totiž je všimnout si všeho, co se ve třídě šustne, a pokud je to jen trochu možné, tak to hlásit našemu třídnímu učiteli.

„Tak ty myslíš, že bysme naši partu měli rozšířit?“ promluvil nahlas Mirek, ale ještě předtím na mě spiklenecky zamrkal.

„Aleš s Čendou jsou taky pro,“ pokrčil jsem rameny. „Ale musíme vymyslet pro nového člena nějaký přijímací rituál, nějaký statečný čin.“

Bohoušek se nám nenápadně motal za zády.

„Poslyš, a co takhle kdyby ten nový kandidát na členství v naší partě třískl Palhounový o tašku Teckertový, anebo obráceně?“

„Toho by se při hodině přece nikdo neodvážil.“

„Já neříkám, že to musí bejt při hodině. Klidně třeba o přestávce.“

„A o kolik lidí myslíš, že by se naše parta měla rozšířit?“

„Tak maximálně o jednoho, nanejvýš dva členy.“

Abyste rozuměli, šplhoun Bohoušek vždycky o členství v naší partě stál. Jenže z výše uvedených důvodů šplhounství to nikdy nebylo možné.

Taky nás ani ve snu nenapadlo nějaký nábor do naší party dělat.

Teď zbývalo jen doufat, že už o příští přestávce by náš plán mohl vyjít.

Než zazvonilo, tak jsme s Mirkem ještě všechno stačili říct Čendovi a Alešovi.

Nadšeně souhlasili, zvláště když se dozvěděli, co tašky obou dam skrývají.

„Myslíte, že na to Bohoušek skočí?“

„To se při další přestávce uvidí.“